

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

jeg jeg må sige efter det, jeg kender til det.

Så vil jeg sige: kontaktudvalg, det skal vi ikke have noget af. Vi skal ikke have det sådan, at når de har *det* i Sydslesvig, så skal vi have det samme i Nordslesvig; når de kan gennemføre *det* dernede, så skal vi gennemføre det samme hos os.

Forholdene er forskellige, og vi skal have vor frihed dernede og vor frihed heroppe til at se på, hvad der tjener statens, og hvad der tjener det tyske mindretals interesse nordpå, og det kan være helt andre ting, der tjener statens og det danske mindretals interesse sydpå. Jeg er bange for papirbunkerne; dem kommer der aldrig noget godt ud af.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt har en anden ønskeseddel, og den kan vi ikke opfylde for ham, desværre ikke. Alle formaninger, alle bønner og henstillinger til trods bliver der jo stadig talt dansk og ikke tysk i de allerfleste hjemmetyske hjem.

Inden døre bruger de vort gode sønderjyske modersmål, som vi er fælles om, og selv om de nye tyske privatskoler er nok så smukke, og selv om en splinterny fadderskabsbil henter børnene ved døren, går der jo mange børn fra tyske hjem i de danske skoler. De hygger sig i de danske skoler. Men vi får heller ikke byggetilladelser, siger mindretalslederne. Ja, det samme siger mange, mange danske skolefolk også. Mindretallets problem er ikke flere sten og huse, det er flere børn i skolen, og det må de selv om.

For det tredje kunne jeg tænke mig, at det ærede medlem hr. Hans Schmidt gerne ville have bybefolkningen i tale, sådan at den blev lidt rusket op. Det er jo bondestanden, især storbønderne i de sydlige egne, der dominerer i de tyske organisationer, der giver tonen an, men hvor er byboerne? Ja, de lader jo deres koner og døtre gå i teatret og til kulturelle foranstaltninger, men med hensyn til politik er de i disse år som et brændt barn, der skyr ilden. Men så har de den tyske avis til at holde gryden i kog. En gang imellem kommer man jo i tanker om det sammenspil, der var mellem Cornelius Petersen og LS i 1920'erne. Nu er det tyske og danske Rostockfolk, man ser arm i arm. Jeg tør påstå, at redaktøren har sin fornuft i behold, han tror ikke på Rostock, men han vasker sine hænder og tier, han lukker

begge øjne, når pastor Schmidt og Lorenz Christensen fremturer og systematisk forgifter forholdet mellem dansk og tysk. Det vil jeg bede det ærede medlem hr. Hans Schmidt notere sig; han må også have noget at sige hjemme. I vore øjne er disse folk for længst uhjælpeligt kompromitteret.

Så er der retsopgøret. Det ramte danske og tyske meget hårdt, men det var jo altid en formildende omstændighed at være tysk-sindet. Vi er fra fremmedherredømmets tid vant til at skelne skarpt mellem fængselsstraffe for politiske forseelser og andre straffe, men noget helt andet er jo dommene for grovere forbrydelser.

Da vi sidst her i tinget talte om de ca. 60, der dengang hensad i danske fængsler, var der 3 af disse, der tilhørte det tyske mindretal. Nu i dag drejer det sig om 2, men man må ikke glemme, at de var dømt til døden. Den belastning, den sorg, det er for deres familier, deres koner og børn, forstår vi da alle, men mens en hel række dansksindede måtte bøde med livet og blev henrettet, var der ingen af dem, der tilhørte det tyske mindretal, der blev henrettet. Jeg tror, det ligger lidt i luften at tale om amnesti, og en sådan tale bør vi ikke afvise. For 100 år siden, efter 1848—50, gik der kun 5 år, så blev der givet generalamnesti til alle dem, der havde rejst sig med våben i hånd. Men det er et rent dansk anliggende, det er på ingen måde et mindretalsanliggende.

Den strid, der i aviser og tidsskrifter står mellem byretspræsident Rytter og det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, er mange, også jeg, stærkt optaget af, men det er ikke et sønderjysk anliggende. I hele Nordslesvig skete der ingen stikkerdrab og ingen clearingmord. De erfarnes indflydelse rakte et langt stykke ind i besættelsesårene; man var nemlig ganske klar over, at de yderliggående kredse inden for mindretallet spejdede efter ethvert påskud til at realisere deres vidtgående forhåbninger, og det skulle vi ikke hjælpe dem med.

Efter mindretalsforhandlingerne i Bonn kan man vel konstatere en vis afspænding. De særlige grænseproblemer er rykket op i et højere plan og ordnes nu mellem Bonn og København. Grænsebefolkningens egen opfattelse kommer først til orde post festum. Det er en udvikling, der indebærer en vis fare for, at grænsebefolkningens naturlige